

JAUME BARTUMEU CASSANY
President de Progressistes-SDP

Una nova confiança

Cal fugir del marc mental màgic i tocar de peus a terra

L'admirat Arturo San Agustín, punyent com de costum, escriu via fa unes setmanes a *La Vanguardia* que “la comunicació és manipulació.”

I ens deia que el que passa ara “és que determinats manipuladors (...) són, com passa en totes les professions i oficis, cada vegada pitjors.”

Afirma l'escriptor català que “la mentida, que és l'essència de la política, necessita veritables manipuladors. Volem ser enganxats, però no ens hem d'adonar de l'engany.”

És cert que l'habilitat política passa sovint per donar la volta a les coses i així anar insistint fins que, d'una notícia negativa, se'n pot treure una cosa positiva per als interessos de la formació política. El problema arriba quan no encaixen les realitats que ens envolten i uns juguen en un món màgic i d'altres en un de real, encara que imperfecte.

I dissortadament som aquí. Ens estem morint, físicament i econòmicament, i alguns ens continuen prometent llaminadures i cromos per a l'àlbum que ens va regalar el padrí.

Hem de ser conscients –a la segona planta de l'Edifici Administratiu no ho són gaire– que tenim una crisi econòmica tremenda, amb una desocupació enorme, amb moltes empreses que són a punt de caure. I que el màxim exponent que tenim en la nostra economia és el turisme, però que enguany ni Setmana Santa ni, tal com pinta, l'estiu no seran importants pel turisme.

El mes de gener el nombre de desocupats ha arribat a 1.264 (BonDia, 11 de febrer, pàgina 3). Les vendes de tabac el 2020 han experimentat una caiguda de més del 40% i la importació de mercaderies es desploma un 36,9% (BonDia 12 de febrer, pàgines 5 i 9).

El mes de gener la importació de carburants també ha tingut una variació percentual negativa del -34,3% en relació amb el gener de l'any passat.

Convindria tenir un Govern

Apujar impostos a empresaris i professionals no és ara la solució

---

disposat a matar-se treballant perquè vinguin empreses estrangeres a invertir en positiu, perquè les empreses de casa nostra deixin de pensar a *Ertojar*, prejubilat, acomiadat o fins i tot tancar. Que pensin a créixer, contractar i innovar.

Però tenim encara molts altres problemes. Hi ha un endeutament públic enorme que no es pot dissimular parlant de “tresoreria”. I no està gens clar d'on sortiran els diners per pagar el deute públic.

La solució, la mala solució, que alguns semblen tenir és augmentar els impostos als empresaris i professionals que ja són els que suporten gairebé tota la imposició actualment. Aquesta no és la solució.

El país, avui, es caracteritza per la complexitat. Problemes complexos que demanen i necessiten accions complexes. Això és difícil d'assumir i encara més difícil d'explicar quan ni tan sols s'entén.

Per això els que són incapaços d'administrar la complexitat es queden en el terreny del simplisme.

La professionalitat és un tret de qualitat en qualsevol professió, però ho és especialment en la vida política. Per això causen vergonya certs capteniments.

Com que no es fan les coses bé després s'ha d'acusar els altres d'estar polititzats.

Si almenys s'intentés fer les coses bé, es podria disculpar que després surtin malament. Però és que ni s'intenta.

Andorra pateix així d'una manca esgarrifosa d'idees força, de projectes concretats en un pla estratègic amb propostes de futur.

Es troba a faltar un timoner que marqui el rumb, que ens expliqui periòdicament, amb senzillesa, el que passa sense deixar anar inacabables monòlegs sobre com n'està de content d'haver-se conegut i afegir simplicitats adreçades a entabanar el personal.

La crisi és greu i precisament per això el que ara ens cal és moderació i un acord nacional.

Portem ja massa temps de gesticulació i verbalisme. Comença a ser hora de buscar, de manera transversal, un compromís que porti cohesió i una nova confiança en el futur.